

Κριτική Θεάτρων

Η «Διπλή άστάθεια»

ΤΟΥ ΜΑΡΙΒΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟ ΘΙΑΣΟ ΟΥΜΠΕΡΤΥ

Συμπαθητικοί και ως άνθρωποι και ως καλλιτέχνες οι έκλεκτοι εκπρόσωποι του γαλλικού θεάτρου που δίνουν τούτη την εβδομάδα παραστάσεις στο θέατρο «Βεάκη» της οδού Στουρνάρα. Η πρώτη τους όμως εμφάνισι με την «Διπλή άστάθεια» του Μαριβώ, συνωδεύθηκε από έκδηλώσεις, που όπως ήταν επόμενο επέφεραν τον κάματο του κοινού.

Περίττεψε ίσως η υπερβολική κολακεία, που με πολλή γαλατική ευγένεια μάς χάρισε ο επικεφαλής του συγκροτήματος κ. Ζαν Ύμπερτύ, αλλά και επιμήκυνε αρκετά τον μακρό πρόλογο. Πολύ επίσης κράτησε η παρελαστική σύτοπαρουσίασι των λαμπρών καλλιτεχνών. Τέλος, ήρθε ένα μακρόσυρτο ρεσιτάλ θεατρικής απαγγελίας ποιημάτων του Λαφονταίν, και σκηνών από τον «Αετιδέα» του Έδμόνδου Ροστάν, που ανασυνδέανε, βέβαια, την επαφή με την ωραία πνευματική παράδοσι της Γαλλίας και χάριζαν εξ ίσου ωραία με πλήρη ορθοφωνία έκφρασί της, αλλά και επαυξάνανε την καθυστέρησι.

Έτσι η παράστασι του έργου, έδέησε ν' αρχίσει περί τις δώδεκα παρά τέταρτο και να παραταθή, χωρίς διάλειμμα, πέραν από την πρώτη πρωινή. Και η «Διπλή άστάθεια» γραμμένη σε μια παρωχημένη εποχή, όπου οι άνθρωποι αρχίζουν μὲν να ξυπνούν και να διεκδικούν την δικαίωσι των αισθημάτων τους, αλλά και είχαν δλη την χρονική άνεσι να κυριαρχούνται από το έρωτικό αίσθημα, ενώ σήμερα έχουν αλλάξει οι καιροί και άλλα προβλήματα βασανίζουν περισσότερο τον άνθρωπο, δεν είναι — γιατί να μὴν το πούμε; — από τα έργα εκείνα που μπορούν με την σκηνική δράσι να κρατήσουν ξύπνιον κάθε θεατή.

Φυσικά, κανείς δεν μπορεί να άρνηθή τα άλλα χαρίσματα του έργου. Μεταθέτοντας το έρωτικό θέμα από το δραματικό βόθος, όπου τόσο έντονα το ζωγράφισε ο Ρακίνας στο κωμικό πεδίο και εξευγενίζοντας τα στοιχεία της Κομμέντια ντελ' Άρτε, όπως σημειώνει ο Άλλαρντάυς Νίκολς, δημιούργησε

ο Μαριβώ νέο είδος ψυχολογικής κωμωδίας κι' ένα δικό του εύχριστο ύφος, το πολιτογραφημένο πια στη θεατρική παράδοσι «μαριβωντάζ», που το χαρακτηρίζουν ή λεπτότητα και ή τρυφερότητα των αισθημάτων, ή ευγένεια των εκφράσεων, ή ευχρέσκεια που ανακύπτει όχι από εύκολα έξωτερικά λογοπαίγνια, αλλά από μια έσωτερική ευφυΐα, μια έξυπνη ανέλιξι, ένα όμορφογραμμένο διάλογο. Και σχεδόν πάντα από μια έντεχνη έκπληξι επίβολής του έρωτα.

Με τα προτερήματα αυτά είναι προικισμένη και η «Διπλή άστάθεια», όπου την διάλυσι των άρραβώνων δυο φαινομενικά έρωτευμένων, αντικαθιστά ή σταυρωτή ένωσι εκείνων, που αληθινά αγαπιούνται και αληθινά αγαπούν.

Τα προτερήματα αυτά αποδίδονται κατά τρόπο θαυμάσιο, από τα μέλη του θιάσου. Χαίρεσαι πραγματικά την ώριμη έκφρασι της Φλαμίνια από την Λίζ Ντελαμάρ, τον απρόσκοπτα χειχαρρώδη και παραστατικό λόγο του Ζαν Λουί Ζεμμά ως Άρλεκίνου, την χαριτωμένη εμφάνισι και όμιλία της μικρής Κολέττ Άπερζέ ως Σύλβιας, την τσαχπινιά της επιπόλαιης Λιζέτ που παρουσιάζει ή Νελλύ Βινιόν, το μέτρο της τέχνης που δίδουν ο Ζιλμπέρ Γκιρώ, ο Ραϊμόν Ζερόμ, ο Ζάκ Ντυμενίλ. Όλοι συνθέτουν μια πολύ καλή παράστασι, που υπόσχεται το ίδιο καλές να είναι και των άλλων έργων οι παραστάσεις.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ ΚΛΑΡΑΣ

*